# Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica Izgonirii lui Adam din Rai

E u sunt Cel ce sunt, și sunt trimisul Tatălui Savaot pe pământ cuvânt. Grăiesc cu omul pe pământ așa cum am grăit cu Adam în rai, cu omul cel zidit de mâna Mea din țărâna pământului și din suflare de viață apoi peste el suflată, căci am suflat peste omul cel plămădit din pământ și a prins el suflare de viață ca a lui Dumnezeu și s-a făcut om cu suflet viu, cu mișcare, cu vedere, cu auz, cu simțire a toate câte îl înconjurau și îl vedeau, și se bucurau tot și toate când îl vedeau, toate câte erau în rai, și care s-au înființat când a fost zidită grădina Raiului, căci Dumnezeu a zis să se facă grădină de rai pentru om după ce l-a zidit, și apoi a dat-o omului de locuință, de casă și de grădină și de frumusețe de nespus, ca să aibă omul grijă, și de lucru în rai, căci vai celui fără de lucru dat de Dumnezeu și fără de ascultare pentru tot lucrul cel de lucrat!

O, așa s-a întâmplat cu omul cel zidit de Dumnezeu și așezat în grădina raiului, și care n-a dat să asculte de legile grădinii, căci Dumnezeu i-a dat lui poruncă ce să mănânce și ce să nu mănânce, dar neascultarea omului de porunca lui Dumnezeu l-a scos afară din grădină și a căzut Adam din rai, din pricina neascultării a căzut.

O, pace vouă, fiilor care-Mi puneți în carte cuvântul! O, fiilor, e mare lucru să mai am Eu, Domnul, biserică pe pământ cu toată așezarea ei cea de la începutul bisericii Mele, în care aveam mădularele toate, și din care toate darurile Duhului Sfânt lucrau și-și dădeau întâietate pentru lucru după nevoile bisericii, și nimeni nu era fără de lucru, căci erau apostoli și prooroci, erau grăitori în limbi și vindecători de boli, erau făcători de minuni și cârmuitori pentru grijile bisericii, și nimeni nu era fără de lucru, și erau slujitori de toate cele trebuincioase lui Dumnezeu și bisericii Sale și s-au ridicat din ea sfinți plini de Duhul Sfânt și de darurile Duhului Sfânt și au orânduit ei tot mersul bisericii Mele pentru până la venirea Mea Mire al ei cu masă de nuntă, și iată, și această zi de duminică are în ea orânduită de sfinți mai înainte de începutul postului mare, are pomenirea izgonirii lui Adam din rai, iar începând cu ziua de mâine este scrisă poruncă bisericească pentru post de patruzeci de zile și mai bine, timp în care omul ar fi să învețe întoarcerea în starea de rai, de înviere, de pocăință, de dragoste de Dumnezeu și de petrecerea în dragostea aceasta, iar această petrecere înseamnă roadele ei, roadele dragostei, viață de rai, și din care omul nu poate să cadă, așa cum dragostea nu cade, căci roadele ei nu-l cad pe cel ce le lucrează, ci, din contra, îl ridică la starea de rai, la petrecerea cu Domnul în sfințenia trupului, a duhului și a sufletului, așa cum ar fi fost să fie între Adam și Domnul dacă ar fi ascultat omul de porunca lui Dumnezeu în rai, în viața cea de rai a omului.

O, fiilor, grăirea Mea se înființează pe pământ numai dacă Eu, Domnul, am cu cine să grăiesc, dacă are cine să asculte grăirea Mea. Grăiesc cu voi, după ce v-am dat urechi de auzit cu ele, și Mă doare că se mai găsește câte cineva care dă să umble la felul grăirii Mele de azi peste pământ și zice după mintea lui și dă la oameni deslușirea înțelesului lui despre venirea Mea cuvânt peste pământ. O, nu e bine aceasta să facă omul după mintea sa. Nu se poate cuprinde de mintea omului lucrul cuvântului rostit de gura Mea și așezarea lui pe pământ în cartea sa. Deslușirea Mea pentru această taină ar fi să fie de ajuns. Omul însă este obraznic și se ridică cu mintea și cu gura sa și grăiește de la sine, nu de la Mine, căci cum ar grăi de la Domnul cei obraznici față de tainele lui Dumnezeu?

Iată, Eu când grăiesc vin și spun*: „Fiilor, fiilor, ascultați cuvântul Meu și așezați-l în cartea Mea pe pământ”*, și le spun aceasta celor ce aud de la Mine, iar mai mult decât atât n-ar fi să umble omul să deslușească și să împartă în părți după mintea sa, și ar fi să se teamă să facă aceasta, de vreme ce nu știe mai mult de la Mine taina lucrării cuvântului Meu care vine pe pământ, și care când îl grăiesc îl aud toate, toate viețuitoarele dintre cer și pământ, îl aud

pământul tot și cerul tot și toate cele dintre cer și pământ și-Mi sunt martori ai grăirii gurii Mele, atât de așteptată această grăire, de toată facerea așteptată ea. Numai omul, o, numai el nu poate mărturisi această taină a grăirii Mele peste pământ, căci omul este îngâmfat, este obraznic, este îndrăzneț din cale afară și se crede el mărturisitor și se crede că știe și că poate deslușì pe cele lucrate de Dumnezeu, dar vai de cei ce ispitesc și dau ei să grăiască cu limba lor lucrarea cuvântului lui Dumnezeu, care umple lumea!

Voi, cei care ați auzit din gura Mea cuvântul care v-a legănat sufletul și inima atâta vreme, dar și voi, cei care nu ați auzit grăind pe Domnul, dar Îi luați din carte grăirea, o, ascultați acum ceea ce Eu, Domnul, deslușesc vouă:

Am grăit și grăiesc mereu cu Tatăl, iar Tatăl grăiește mereu cu Mine, căci sunt Fiul Său. Am grăit facerii, și ea s-a înființat și a stat înaintea lui Dumnezeu. Am grăit între Mine și Tatăl ca să-l zidim pe om din țărâna pământului, după chipul și asemănarea Noastră să-l zidim, și l-am zidit apoi și am suflat peste el suflare de viață și am grăit cu el, iar el a grăit cu Dumnezeu. O, am grăit cu Adam, am grăit cu femeia sa, am grăit cu fiii lor, chiar dacă ei nu Mă vedeau, ci doar Mă auzeau grăind și mergând și foșnind sub pașii Mei umbletul Meu și vântul lui cel lin, pe ale cărui aripi Mă port. O, am grăit pe pământ mereu, mereu peste facerea Mea, care Mă ascultă așa cum Eu voiesc să facă ea, căci cine, oare, pune miresme sfinte în flori când își desfac bobocii și se dăruiesc lui Dumnezeu și oamenilor cu mireasma și cu felurita lor frumusețe și culoare și formă? Sau cine pune cântec în frunza din pomi când vântul se leagănă prin crengușele lor ca să se facă slavă pentru Domnul, Făcătorul lor? O, cine face necuvântătoarele să audă și să înțeleagă și să se închine Domnului pentru binefacerile Lui, prin care le dă hrană și lumină și viață?

Voi, cei care ați fost martorii grăirii Mele cu voi, auzind glasul cuvântului Meu de atâtea ori, o, vă dau vouă de veste că martori între Mine și voi vor fi toate pentru grăirea Mea cu voi, și vor fi martori și hainele de pe voi, chiar dacă nu le mai aveți acum, dar ele vor fi chemate și se vor ivi și vor mărturisi grăirea Mea cu voi, și vor mărturisi frunzele din pom, florile, iarba, păsările, vietățile toate, căci toate stau fermecate la auzul cuvântului Meu când el grăiește peste pământ. Casele voastre și lucrurile din case, de lângă case și din tot jurul, lemnele, pietrele, masă și scaun, pat și așternut, apă și hrană, sare și miere, dulce și amar, toate, toate, și mai ales cartea cuvântului Meu, proorocită de Mine să fie scrisă și înființată pe pământ, și iată, toate acestea sunt mărturisitoare cuvântului lui Dumnezeu ori de câte ori a grăit Domnul cu voi, și ori de câte ori grăiți voi acum împotriva Domnului, și mai ales împotriva locului și a argaților cu care Mă sprijin în locul în care Mi-am făcut cetate de scaun și leagăn pentru cuvântul gurii Mele, cartea cuvântului Meu peste pământ, și din care se hrănește și se mângâie toată făptura și toată facerea lui Dumnezeu, căci toate au nevoie de mângâiere, de Duhul Sfânt Mângâietorul, și despre care voi, cei îndrăzneți cu mintea, dați să deslușiți lucrarea Sa peste pământ și peste oameni, lucrarea Duhului cel din rai, fiilor.

O, măi fiilor îngâmfați cu duhul, o, dacă ar fi să fiți voi înțelepți, ar fi să știți și să nu vă jucați cu focul, ar fi și aceasta să știți, dar iată, nu știți cu ce vă jucați, așa cum nici Adam n-a dat să gândească și să mărturisească el despre frumusețea cea de taină a raiului, despre Duhul cel din rai. O, să fi spus el despre această frumusețe, despre această putere de duh, să se fi minunat de ea, să se fi ocupat cu privirea și cu simțirea de această taină sfântă. El însă s-a deprins cu neascultarea, nu cu Dumnezeu și cu măreția Lui și cu dulcele raiului și cu melodiile păsărilor îngerești și a toate câte viețuiau în rai pentru fericirea omului.

O, fiilor zdrobiți de propria voastră minte și alegere, după ce v-ați îndulcit atâta vreme cu Dumnezeu și cu cei din cer, o, cum de puteți acum să vă îndulciți inima cu cele de pe pământ și cu cei de pe pământ petrecere, și cu care v-ați ales în schimbul bisericii Mele de fii cu care Mă ajut pe calea cuvântului Meu peste pământ? O, după ce ați dat să vă nașteți de sus din cer, din nou, v-ați lăsat apoi iarăși spre cădere din har, iar Eu mărturisesc aceasta acum în dreptul vostru,

de vreme ce și voi dați să grăiți la lume în gura mare din dreptul lucrării cuvântului Meu și a celor de care Mă slujesc să vin pe pământ și să cuvintez în acest timp.

O, fiilor, amintiți-vă de Adam, care nu a iubit să asculte de Dumnezeu și care a ascultat de însăși voia sa și a femeii sale. O, fiilor, n-ați voit să fugiți de slăbiciuni și de dorințe și dinaintea celor ce vă slăbesc pe voi, căci toate cele de pe pământ îl slăbesc pe om spre ele și îl trag spre pierzare, iar voi nici n-ați dat să-L înțelegeți pe Domnul pe deplin, și iată, dați să grăiți de la voi grăire despre lucrarea cuvântului Meu. O, nu-L puteți duce pe Domnul de nas așa cum dați să-i duceți pe oameni, cărora le spuneți vorbe de-ale voastre despre voi și despre statul și nestatul vostru cu Dumnezeu. Vă este greu să vă recunoașteți starea. Dau să vă fac să plângeți cu păreri de rău, dar mândria, acest duh vătămător, nu vă lasă, și mai degrabă dați cu învinuire în biserica Mea, prin care Eu, Domnul, Mă desăvârșesc cuvânt în acest timp, așa cum voi știți aceasta.

O, Îmi faceți dureri, fiilor, și vin spre voi cu rugăminte și vă spun: E mai bine să nu mai vorbiți despre locul Meu de coborâre și despre venirea cuvântului Meu și despre cei pe care Eu, Domnul, Mă sprijin, că iată, greșiți mult, și vi se pun aceste greșeli. Nu spun să vă recunoașteți starea voastră și inima voastră ascunsă, dar vă rog să vă cercetați când dați să greșiți în dreptul cărării Mele cuvânt pe pământ și al statului sau nestatului vostru cu Mine pe mai departe pe cale. O, cercetați-vă, căci greșiți, fiilor, și se aud cuvintele voastre și sunt cu greșeală rostite. Eu primesc pe cel ce bate să intre și nu-l alung și nu-l voi alunga de la Mine, dar dacă el nu iubește și nu stă, o, nu e bine să fie Domnul învinuit. O, ce folos a avut Adam dacă a dat vina pe Mine că i-am dat femeia? Ar fi avut folos dacă s-ar fi aplecat pentru neascultare și nu s-ar fi ascuns de Dumnezeu pentru aceasta. El însă n-a făcut așa, și a făcut cum faceți voi acum și s-a supărat pe Dumnezeu dacă a pierdut raiul. O, să se fi supărat pe el, să se fi căit, să-și fi căutat împăcarea și iertarea. N-a făcut așa, ci singur și-a lucrat ieșirea de la Domnul și a ieșit, și a suferit și el, și fiul său cel ucigaș de frate prin păcatul invidiei, până ce mângâierea Mea l-a trezit pe el și a dat să-l lucreze, să facă în el inimă nouă și să se întoarcă cu căință apoi în pământul din care a fost făcut la facerea lumii, iar dacă Eu îl strig, el Mă aude și-Mi răspunde, așa cum și în rai Mi-a răspuns când l-am strigat pe el.

*— O, cum, Doamne, cum, Făcătorule al meu, cum să nu Te aud și să nu-Ți răspund ca să-Ți văd durerea pe care Ți-am făcut-o eu Ție, și pe care Ți-o fac toți oamenii care fac ca mine, că tare Te-am îndurerat în rai, Doamne, și n-am dat să iau seama ce primejdie ridic eu asupra facerii Tale și câtă durere se naște de la neascultarea mea de Tine, Domnul meu milos, o, că n-am dat să înțeleg mila Ta de mine când Ți-am greșit cu neascultarea mea de porunca Ta în rai.*

*Mi-a fost teamă dacă am greșit, și am dat să mă ascund. O, ce frumos ar fi fost să mă fi temut mai înainte de greșeală, ca să nu fi săvârșit călcarea poruncii Tale, Domnul meu milos, și mi-ai ieșit apoi înainte ca să mă îndrepți și să mă ajuți să-mi curăț greșeala. Eu însă, m-am ascuns pentru ea și Te-am învinuit pe Tine și am învinuit pe femeie, iar ea a învinuit șarpele, și nicidecum nu ne-am căit că n-am ascultat de cuvântul Tău. O, așa fac toți cei ce-Ți greșesc. Se ascund și învinuiesc dacă au în ei duhul trufiei și al măririi de sine, că mă fac tot ochi și urechi auzind graiul Tău din ziua aceasta de pomenire a mea când am pierdut raiul, Doamne, și văd cum Te doare de cei ce Te-au părăsit după ce au venit și Te-au însoțit cu dragostea lor pe calea cuvântului Tău, și s-au dus apoi din nou pe calea lumii, și cum Te doare de la ei văd, Doamne.*

*O, plâng, plâng pentru fiecare om care face cum am făcut eu în rai, dând de la ei vina, pe care nu și-o pot purta, cum nici eu n-am putut, și toate aceste slăbiciuni vin de la neascultarea de Tine, Doamne. Grăiesc cu Tine, Domnul meu milos, grăiesc înaintea neamului omenesc cu Tine ca să mă audă omul și să-și trezească simțirea și înțelegerea și adevărul cel despre Tine, căci toți oamenii grăiesc despre alți oameni, așa cum fac și cei care s-au dus de lângă poporul Tău de azi al cuvântului Tău. O, din pricina ascunderii în sine, de aceea n-are omul putere să-și arate pocăința și adevărul cel despre sine, și fac păcat peste păcat cei ce fac așa. Vor veni însă păreri de rău și rușine îndurată cu greu, de vreme ce nu-și caută ei cărarea pierdută ca să se*

*aplece spre ea, Doamne, că aplecare îi trebuie omului și pocăință îi trebuie, iar Tu să Te apleci spre el și să-l ierți după puterea căinței lui, căci dacă eu n-am făcut aceasta am suferit cinci mii de ani și mai bine pierderea mea de la Tine, și sufăr și azi pentru tot omul care nu Te ascultă pe Tine din pricina voii libere pe care și-o alege, de nu este el al nimănui pe pământ, iar el nu știe să înțeleagă aceasta.*

*O, mă doare, omule, mă doare de tine și pentru tine. Eu, omul cel zidit de Dumnezeu, eu îți spun aceasta în zi de pomenire a izgonirii mele din rai, din casa pe care Făcătorul meu mi-a făcut-o și mi-a dat-o s-o păzesc și s-o lucrez, iar eu mi-am lucrat rătăcire mare și m-am aplecat să ascult de potrivnicul lui Dumnezeu în om, iar dacă am luat de la femeie îndemn am căzut prin ea, așa cum cad oamenii de atunci și până azi, și sunt rari cei ce nu cad prin femeie și pentru femeie, și zic acum: să plângă în hohot de disperare femeia care slăbește spre ea pe bărbat, căci bărbatul este cel ce iubește păcatul, nu femeia, și nu o duce mintea pe femeie că bărbatul își pierde mai întâi mintea din pricina femeii, și numai apoi amețește și vede negrul că e alb, și iată, între bărbat și femeie se naște păcat, și nicidecum iubire, și omul cade în păcat nu prin iubire, fiindcă iubirea nu cade, căci ea îl ține în sfințenie pe om, ci prin femeie cade omul în păcat, și așa am pățit eu, omul cel zidit de Dumnezeu, și nu L-am mai iubit pe Domnul meu și am iubit femeia, care m-a atras spre ea și spre răul meu și al ei, iar omul care nu iubește pe Dumnezeu iubește păcatul, și de aceea nu-L poate iubi omul pe Dumnezeu.*

*Voi, cei ce voiți să vă sfințiți mintea și inima și viața, fugiți din preajma ispitei, stați departe de femeia cea fără Dumnezeu mare în ea, căci femeia fără Dumnezeu în ea are putere să omoare, are de la satana această putere de moarte peste om. O, tot pământul e plin de femei cu duh ușuratic, iar cele cu Dumnezeu în ele nu stau, ci merg cu Domnul pe cale și nu opresc pe nimeni pentru ele pe cale, ci merg și atrag spre Domnul pe mulți, și aceasta prin dragostea lor dată Domnului toată, toată, căci sunt născute din Dumnezeu, și nu din bărbat luate așa cum a fost făcută femeia, și când eu, Adam, n-am găsit ajutor pentru mine dintre toate cele zidite de Dumnezeu, și am găsit apoi cădere pentru semeția mea.*

*O, Te-am întristat atât de tare, atât de jalnic, Doamne. Mi-e tare milă de Tine, de toată suferința Ta născută de mine în rai, și ești tot o suferință de atunci și până azi. Nu mai am decât lacrimă pentru durerea Ta și nu-mi pot uita păcatul când văd durerea Ta cea de la mine pe fața Ta, pe Duhul Tău. Sunt plin de durere, plin de lacrimi, plin de dor de rai, și n-am altă mângâiere decât privirea Ta dulce și mângâioasă și miloasă spre mine, cel atât de greșit Ție.*

*O, miluiește-i pe cei ce au căzut și cad prin căderea mea și prin femeie și adu-i la înțelepciunea cea de sus și dă-le-o lor, Doamne! Șterge păcatul și gustul lui din om și fă-l pe om liber de păcat, că mă doare de la rodul meu cel rău și nu-mi găsesc alin. O, aștept, aștept ziua cea mare a înnoirii lumii, a nașterii din nou a toate, a învierii, Doamne, și atunci eu mă voi mângâia, atunci când omul nu va mai păcătui cum am păcătuit eu, o, Doamne al trupului, al sufletului și al duhului meu. Amin.*

— Grăiesc și Eu cu tine în fața neamului omenesc, fiule îndurerat pentru păcatul tău. O, dulce este durerea cea de la pocăința cea pentru păcat. Ești mărturisitor lui Dumnezeu când stai cu grăirea ta înaintea celor de pe pământ și a celor din rai și a celor din iad și a toată facerea lui Dumnezeu, și ai grăit în ziua ta de pomenire despre păcatul tău, căci este el durerea Mea și a ta încă de când eram împreună în rai grăind. Mulți se întreabă în rătăcirea lor despre cele din rai întâmplate și despre facerea lui Dumnezeu scrisă în Scripturi. O, cine sunt cei ce fac aceasta și se întreabă așa? Aceștia sunt cei ce n-au ce face cu mintea lor, sunt cei în care Domnul nu pătrunde cu tainele Lui și cu deslușirea lor. Se întreabă mulți, cine a scris toate cele scrise și întâmplate la facerea lumii, și apoi cele în rai săvârșite, și toate cuvintele lui Dumnezeu care arată lucrările Domnului și ale omului slujitor lui Dumnezeu și cu Dumnezeu prin vreme? Tot așa se întreabă și acum mulți despre cuvântul Meu cel de azi. Le răspund lor prin credința lui Avraam, care s-a întâlnit cu Dumnezeu așa cum s-a întâlnit Adam cu Domnul în rai, căci Eu, Domnul, grăiesc cu

omul și-i spun toate tainele Mele și îi spun să le scrie pe pământ, descoperindu-i-le lui. O, așa a fost scrisă toată istoria lui Dumnezeu și a oamenilor, a cerului și a pământului și a toate câte sunt și se petrec între cer și pământ, căci Dumnezeu este lucrătorul, și le are în El pe cele ce s-au lucrat sau se lucrează sau se vor lucra, și le așează în carte pe pământ, căci Dumnezeu vorbește cu oamenii Lui, cu cei pregătiți de El pentru grăirile și lucrările Sale dintre cer și pământ.

Eu sunt Cel ce Mă descopăr omului care se descoperă Mie și se face un duh cu Mine și un trup cu Mine prin lucrarea cea bisericească. Am lăsat trupul și sângele Meu pe masa bisericii Mele iubitoare și mireasă a Mea, că nu este altfel sau alta mireasa Mea, și este cea care Mă are pe Mine trup și cuvânt în chip nedespărțit, și altă iubire Eu nu mai am pe pământ.

Și am spus tot cuvântul Meu de azi, l-am spus pentru cei ce dau să se încurce cu mintea lor despre tainele Mele în mijlocul oamenilor pentru trezirea celor păcătoși spre pocăință, căci Eu, Domnul, Îmi pregătesc cu multul în acest timp calea împărăției și vin cu ea înaintea oamenilor ca să vadă ei calea spre locul din care omul Adam a căzut, după ce n-a împlinit el cuvântul lui Dumnezeu.

O, popor al cuvântului Meu, creștinii din lume sunt creștini pârâți, căci creștini sunt cei ce ascultă de Dumnezeu și de legile sfințeniei și de cele spre sfințenie. Ei știu că deseară se lasă masă de sec pentru bucate de dulce, de carne, de lapte, de ouă, de pește, dar nu țin oamenii decât lăsatul secului cu masă plină de mâncări fel de fel, și se fac apoi că postesc, dar ei păcătuiesc mereu păcatul cel cu trupul și au femeie și merg la femei și cad mereu prin femeie și au în fire această păcătoasă îndeletnicire spre păcat.

Voi însă, fiilor, nici zi de lăsatul secului nu mai aveți, căci voi mâncați bucate curate mereu, mereu, fără carne, ouă, lapte, pește pe masa voastră. O, binecuvântată să vă fie viața voastră cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu și pentru toți cei care nu dau să asculte de Dumnezeu și de viață de rai pe pământ!

Fiilor, fiilor, întăriți rugăciunea și lucrarea pentru mersul Meu cuvânt pe pământ, pentru calea spre Domnul a oamenilor care rătăcesc pe cărări fără Dumnezeu pentru pașii lor. Vă dau putere mai multă și har mai mare pentru vreme de post mai desăvârșit, după cum sfinții părinți au lăsat carte pentru biserica Mea, iar voi fiți ascultători de părinți, fiilor, și fiți cu iubire ascultători și fiți sfinți, că acesta, acesta Îmi este dorul, o, fiilor. Amin, amin, amin.

*13/26 februarie 2017*